

VESTITORUL

Organ al Eparhiei române unite de Oradea și revistă de cultură religioasă.

Redacția și Administrația:
Oradea,
Parcul Ștetan Cel Mare No. 8.

Apare la 1 și la 15 a fiecărei luni.

Abonament:
Pe un an 120 Lei.
Exemplarul 5 Lei.

PARTEA OFICIALĂ

No. 3030—1926.

Colectă pentru zidirea bisericii din Satu-Mare.

Societatea de binefacere înființată în Satu-Mare sub numirea de „Asociația româncelor din Satu-Mare” cu scopul de a munci pentru romanizarea a elui colț de țară pe teren cultural, religios și social văzând, că chiar în capitala județului, în orașul Satu-Mare, Români și azi stau lipsiți de o biserică corespunzătoare numărului lor, a hotărât ridicarea unei biserici române unite în orașul Satu-Mare, în care scop a și început adunarea fondurilor și totodată Ne cere să încuviințăm o colectă în toate bisericile Noastre. În urmăre prin aceasta lăsăm, ca în toate bisericile Noastre în două Dumineci consecutive pre lângă țesutul bisericii să se mai circule încă un țes în favorul zidirii bisericii române unite din Satu-Mare urmând, ca sumele încurse să se trimită direct la adresa „Asociații româncelor sătmărene” Satu-Mare (prefectura județului) până la 1 Martie 1927.

Oradea, 15 Decembrie 1926.

No. 2953—1926.

Colectă pentru Orfelinatul din Blaj.

Preavențorul Ordinariat Metropolitan cu adresa sa din 9 No.embrie crt. cu No. 6472—1926 Ne cere o colectă în favorul Orfelinatului din Blaj care e al întregii noastre provincii bisericesti. Lângă acest Orfelinat, care și până acuma a împărtășit în binefa-

cerile milei creștinești o mulțime de orfani de război, dintre cari mai mulți și din Dieceza, Noastră, s'au înființat două școli de meserii, una pentru băieți la Blaj și alta pentru fete la Obreja, și cari se intenționează să fie dezvoltate într'un puternic așezământ de binefacere, în care să se poată adăposti și împărtăși de educație creștinească cât mai mulți orfani și afți copii mizeri ai credincioșilor noștri.

Dupăce aceasta dezvoltare a Orfelinatului precum și inzestrarea lui cu celea necesare întimpină mari greutăți de ordin material, pentru delăturarea cărora se face un nou apel la spiritul de jertfă al Veneratului Cler și al credincioșilor Noștri. Drept prin aceasta lăsăm, ca în cursul Sărbătarilor Nașterii Domnului în toate parochiile Noastre să se facă o colectă în favorul numitului Orfelinat urmând, ca sumele încurse să se trimită acestui Orfelinat până cel mult la 31 Ianuarie 1927.

Oradea, Șed. Cons. din 2 Decembrie 1926.

No. 3090—1926.

Intregirile de Salar ale preoților pe Decembrie 1926.

Intregirile de Salar ale preoților pe luna Decembrie crt. precum și retribuțiunile administratorilor parochiilor vacante pe lunile Noemvrie, Decembrie crt. o-am ordonat și se pot ridica dela oficiul administrativ al fundațiilor diecezane.

Oradea, 20 Decembrie 1926.

PARTEA NEOFICIALĂ

Mărire și pace

P. AUGUSTIN COSMA, profesor.

Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace . . . este cântarea corului îngeresc la nașterea Mântuitorului lumii.

Recunoașterea acestei arii, ce dă drept natural, imperturbabil și imprescriptibil revine singur Celui de sus, — a sărăsluit în sufletele primilor noștri părinți, paceu și roadele ei li-

niștea și fericirea. Dar încercarea nedreaptă și nebună a strămoșilor noștri de a se împărtăși, de a egala această mărire, — încercare pornită din îndemnul aceluia, pe care desnădejdea și chinurile sufletului său răsvrătit îl mânau să-se procure singura lumină posibilă în noaptea-i neagră, singura bucurie drăcească, de

a cauza, spre a se desfăta în răul și chinurile omului, ce era părintele oamenilor; ca prin aceste licuriri de licurici, să-și slăbească înțunerecul, în care orbeca, să-se tempereze nenorocirea în care se sbătea fără nădejdea altui leac ușurător, — a zdrobit pacea creată de Domnul și-a alungat-o din suflete, fără puțință de revenire, căci omul, lăsând patima mării stăpână pe sufletul său, a ieșit din împărăția Domnului și s'a sălășluit în împărăția Satanei.

O, de-am putea, de-am încerca, să ne închipuim chinurile lui Adam, după păcat; să înțelegem remușcările lui, după răsvrătirea împotriva Domnului! De-am vedea cum strângea la sânu-i și spăla, cu lacrimile pocăinței sale, capul ucigașului său fiu, Cain, — a cărui vină o purtă în remușcările chinuitoare ale sufletului său, cum își rănea degetele ca să plivescă neghina, ce însuș a sămănat-o peste grăul bun sămănat de Domnul; am putea înțelege că năzuința lui sunt năzuințele noastre, truda lor sunt chinurile noastre, durerile sufletului său sunt ale noastre, căci mostenire ne-a rămas setea inexorabilă după pace, delă primul și sigurul nostru strămoș, care a cunoscut și gustat pacea, dar n'a știut s'o aprecieze într'adevăr, decât după ce a pierdut-o.

Crăciunul e sărbătoarea păcii. Pace! Acest cuvânt, astăzi și'ntotdeauna, este dorința arzătoare a miilor de piepturi sbuciumate, a milioanele de inimi obosite, și a sufletelor chinuite și trudite de patimi nestăpânite. Căci omul totdeauna și'n toate ale sale caută pacea. Și tragicul sorții omenesți stă tocmai în faptul, că eforturile-i trudnice, de o întreagă viață de mucenici ai dorurilor neîmplinite, nu-i procură pacea, după care desnădăjduit se sbate ca peștele pe uscat. Pentru aceea-i atâta jale și atâta desnădejde la mutarea dintre vii a unui semen aproape de sufletul nostru; și'n cel ce s'a mutat dintre noi cu sufletul neîmpăcat de liniștea și fericirea ce i-a dat-o viața, ne deplângem soarta noastră, vărsăm lacrimi pe pământul năzuințelor noastre sterpe.

Dar dacă nu este pace, căci nu este pace în suflete, este pentru faptul că nu pregătim calea păcii, nu îndeplinim condițiunile păcii dumnezeiești.

Pacea dumnezească are aceeași condițiune azi ca pe vremea lui Adam, condițiune impusă de firea lucrurilor, care est: Mărirea lui Dumnezeu.

Păcatul a zdrobit pacea dumnezească, — Dumnezeu însuș vine să ne-o aducă.

Superbia a alungat-o din sufletele oame-

nilor, — smerenia vine să o întroneze, din nou, regină în aceleași inimi. Căci Domnul cerului, la a cărui naștere cerul se coboară pe pământ: puterile ingeresți salută cu mărire întruparea Fiului lui Dumnezeu — se naște sărac într'un grajd părăsit.

Până ce primul om se 'nchina Domnului și căuta mărirea lui întru toate, natura și viețile i se supuneau, erau la ordinele lui lipsite de sălbăticie și răutate, căci pacea ce domnea în sufletul lui, radia în afară liniștea, se apropiă toată natura de Adam.

Dar omul nu s'au îndestulit să sboare, să pătrundă înălțimi nebănuite pe aripile credinței dumnezeiești, — și-a croit el însuș aripi de șindrile, Icar nepriceput, sufletul și l-a zdrobit! N'a vrut să servească Domnului, să fie strălucit și fericit, închinându-se mării lui Dumnezeu, s'a înhămat vită la carul hodorigit al șubredei sale mării.

Intruparea Domnului ne-aduce pacea. Și totuș pace e mai puțină 'n lume. Puțină și slabă 'n suflete, puțină 'n familie, puțină 'n țară și slabă 'ntre neamuri!

Omule muncit, desnădăjduit și nenorocit, de-ți vrei binele, îți vrei pacea sufletului tău. De-ți vrei pacea, ascultă cu urechile credinței cântecul ingeresc din jurul grajdului, sărac în cele pământești, dar bogat în cele dumnezeiești, și înțelege din acest cântec, ce leagă cerul cu pământul, cât e înșelătoare, ori ce pace, ce nu izvorește din izvorul dătător de viață al mării lui Dumnezeu. Înțelege că neliniștea sufletului tău vine, că sufletu-ți caută liniștea deplină, fericirea deplină, fericirea fără de margini și nu se liniștește decât în Domnul.

Înțelege, că „si vis pacem, para bellum“! De vrei pace pregătește războiul împotriva marilor patimi, ce turbură liniștea și pacea milioanele de suflete, patima mării și patima plăcerilor, pe cari de nu le vei și nu le vom învinge, neliniștea sufletului nostru fără de capăt va fi și veșnica nenorocire ne va găti!

De vrei pacea în familie, pregătește războiul patimilor tale potrivnice conviețuirii pașnice. Căsătoria nu e un ajutor ca orgoliul tău să fie nemărginit și patimile nestăpânite, și dacă vrei ca pacea să domnească în ea, în toate ale tale, cu toți ai tăi, caută mărirea lui Dumnezeu.

Înțelege că nu pentru aceea faci parte din neamul tău, ca să te consideri stăpân, iar pe el o vacă, pe care s'o mulgi neturburat, ci stăpânindu-ți patimile tale și patimile alor tăi, s'ajuți, cât poți, ca națiunea ta să poată ră-

spunde sus și tare când va fi întrebată : Ce-ai făcut pe acest pământ ?

*O doamne! în lume cât am stat,
In ochii ei, plini de admirare,
Pe tine te-am reprezentat.*

*De ziua nașterii tale, Doamne, pogoară
pacea în sufletele noastre trudite, coboară pacea
și liniștea în inimile fiilor neamului nostru, ca
să se iubească să se 'nțeleagă spre mărirea Ta
și spre cinstea neamului nostru.*

Caritatea Creștină¹⁾

Aproape 20 de veacuri se depănară din caierul vremii, de când — ca un ecou al dorințelor nedesluite ale sufletului omenesc — un nou freamăt străbate toate unghiurile zării, chemând toată suflarea la o nouă viață într'o nouă împărăție. De pe țărâmul Iordanului s'a pornit această chemare, glasul blândului Nazarenean, trimis ca să înnoiască fața pământului. Spunea acest crainic d-zeiesc că a sosit vremea, ca îmbătrânitele rânduiele din lumea veche, rând pe rând, să fie scoase din viața tuturor neamurilor și în locul lor să se introducă o nouă lege, legea de atracție socială, care este: *legea dragostei creștinești*. Voia, adecă, să întemeieze o societate nouă, care să îmbrățișeze toate neamurile pământului. Nu împărăție lumească avea să fie aceasta prin contopirea tuturor neamurilor într'o imensă internațională. Nu! Aceasta avea să fie împărăția sufletelor, împărăție supranațională, iar temelie ei *înfrățirea tuturor oamenilor și a tuturor popoarelor*. Acest nou și ideal organism social avea să funcționeze pe baza unei legi fundamentale cu totul nouă: *legea iubirii de aproapele*, care va regula raporturile dintre indivizi și popoare.

Lumea veche nu cunoștea aceasta lege. Firea omenească se însălbăticea, căci oamenii urmăriți de fantoma blăstămului ce apăsa asupra strămoșilor, sau împrăștiat peste întreg pământul alergând cu sete după mai bine; ne mai aducându-și aminte de căminul vechiu al strămoșilor, popoarele se credeau străine unele de altele, ba chiar inamice; credința în unitatea speței lor s'a șters deodată cu amintirea strămoșilor. De aceea în mintea lor nu putea încolți acest gând, aceasta idee atât de sublimă a iubirii aproapele. În lumea antică stăpâna „ura omului pentru om, o ură împotriva firii. Egoismul, atât de viu în adâncul sufletului nostru, rodea societățile păgâne, și inimile erau închise ermetic... Filosofia și religia consfințeau aceste prejudecăți, cari ne fac să privim cu dușmănie pe cei ce locuiesc de cealaltă parte a unui râu, sau de cealaltă coastă a unui munte“.¹⁾

Caritatea, iubirea milostivă, deci, nu poate fi socotită ca și o virtute specific elină sau romană, căci lumea antică, atât greacă, cât și romană, nu a cunoscut dragostea față de cei năcăjiți și asupriți, față de poporul urgisit și călcat în picioare tocmai de către cei mai guralivi moralizatori ai lumii vechi; dragostea aceea, care nu face deosebire între bogat și sărac, între prieten și dușman, sau, cum zice Apostolul neamurilor: „Dragostea care îndelung rabdă, se milostivește; dragostea care nu pismuște, nu se îndărătnicește, nu se trufește, nu se poartă cu necuviință, nu întârătă, nu gândește rău, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr; toate le suferă, toate le crede, toate le rabdă“! Aceasta dragoste n'au cunoscut-o înțelepții lumii.

În religiile păgâne stăpâna cultul forței brute, al plăcerilor neînfrânate, al frumuseții grosolane materiale. Că există și o frumusețe spirituală, care se manifestă prin o desinteresată iubire față de aproapele; că există și o forță spirituală, care ni se înfățișează în haina iubirii eroice; că există o plăcere spirituală, care își află îndestularea singur în iubirea devotată, și oricând gata de jertfă și de ajutor, aceasta a trebuit să o învețe lumea dela Christ, D-zeu Omul!¹⁾

Christos a venit și-a poruncit ca să iubim pe toți oamenii, chiar și pe aceia cari ne urăsc pe noi, chiar și pe dușmanii noștri. Aceasta este una dintre cele mai mari porunci în Legea Nouă, temelul vieții sociale, și titlul de glorie al creștinismului, religiunea păcii și a înfrățirii popoarelor, care înfrățire până atunci nu se va putea realiza, până ce oamenii nu vor iubi și pe aceia cari le fac lor năpastă. Aceasta este culmea moralei lui Christos!

Iubirea activă, caritatea creștină a fost aceea forță, care a înfrânt stăpânirea religiilor păgâne, și a pus în uimire, prin faptele sale eroice, chiar și inimile cele mai împetrite și mințile cele mai luminate ale antichității. De aceea Tertullian a putut să spună în față păgânilor zicând: „De ce ne prigoniiți?... pentru că noi suntem milostivi, pentru că noi împărțim avutul nostru cu săracii; pentru că noi ne jertfim chiar și viața pentru mântuirea aproapele; pentru că noi iubim adevărul și pentru aceasta suferim“?

Peste tot, iubirea de oameni propovăduită de biserica creștină, și-a resfrânt razele sale și asupra lumii păgâne, dovadă grăitoare e faptul că împărății romani, ca Alexandru Sever și chiar Iulian Apostatul, au încercat să imiteze caritatea creștină. „Prin ce cucerește atât de tare secta creștinilor — se întrebă acest împărat — dacă nu prin acte de binefacere față de cei străini, prin îngrijirile celor părăsiți și prin sfințenia vieții“? „E o îngrozitoare privesc — zice mai departe — să vezi cum păgânii ajunși la mizerie sunt părăsiți chiar de coreligionarii lor, pe când între Iidovi nimeni nu trebuie să cerșească; iar creștinii hrănesc nu numai pe săracii lor, ci și pe ai noștri“. — Au încercat împărății păgâni să însănoșeze societatea păgână prin introducerea instituțiilor sociale caritative ale bisericii creștine, dar fără rezultat, pentru că le-a lipsit spiritul iubirii creștine.²⁾

*

Îngrijirea de cei săraci, creștinii cei dintâi o socoteau ca cea mai sfântă datorie. Fiecare dădea după puterile sale, și nu erau rare cazurile când unii și alții jertfeau tot avutul pentru a ușora viața celor cari sufereau în mizerie. „Și nime nu era lipsit între ei — spun Fapt. Ap. — căci toți cari aveau țărini sau case, vânzându-le aduceau prețurile celor vândute și le pu-

¹⁾ I Villecroze: Isus Christos și Reforma socială — Brăila 1894 p. 122.

¹⁾ E. Vogt: Soziales Leben in d. ersten Kirche. — Breslau 1911 p. 44 urm.

²⁾ E. Vogt, v. p. 47;

neau la picioarele apostolilor și se împărția fieștecărui, după cum fieștecine avea lipsă" ¹⁾ Și aceasta nu numai pe timpul Apostolilor, ci și mai târziu. Vistieria săracilor era încntinuu plină, atât din ofrandele particulare benevole ale credincioșilor, cât și din colectele făcute de biserică. La aceasta se întreceau bisericele. Așa, pe când biserica Romei pe vremea Pontifului Corneliu avea o vistierie pentru săraci din care se întrețineau la 5000 de săraci; biserica din Antiohia hrănea zilnic peste 3000 de văduve și orfani, afară de străini, bolnavi și prizonieri.

Mai târziu, când creștinismul a triumfat asupra lumii păgâne, spiritul de jertfă al creștinilor a luat proporții mari, jertfeau pe seama săracilor nu numai bani, ci și bunuri imobile. Administrarea acestor ofrande era în mâna bisericii, și sub suprema inspecție a episcopului, care avea lângă sine un Iconom. Acesta se îngrijea de administrarea și împărțirea averii bis. cu ajutorul diaconilor și diaconiselor. Aceștia și acestea d.n urmă căutau pe cei săraci și lipsiți și bolnavi la casele lor și le duceau darurile bisericii și ale credincioșilor. — Se înființară cu timpul numeroase ospicii pe lângă fiecare biserică pentru cei săraci, bătrâni, infirmi și drumeți. Mai ales ordinile călugărești fură care începură a se ocupa exclusiv cu ajutorarea și îngrijirea celor cari suferau în mizerie și năcazuri. O sumedenie de ordine călugărești funcționau și funcționează și astăzi în biserica apusului, cari se îndeletnicesc exclusiv cu îngrijirea acestor nenorocii ai societății.

*

Cu timpul s'a aliat și statul cu Bis. căci interesul lui era, deoparte, stăvilirea pauperismului ce amenință ca și o plagă întreaga societate, iar de altă parte, acoperirea deosebirii enorme ce despărția deosebitele clase sociale, prin înduplecarea celor bogăți, ca să fie milostivi față de cei săraci. Activitatea caritativă pentru stat era o necesitate a politicii sociale, care n'a putut fi trecută cu vederea și nici va putea fi cândva fără a zdruncina din temelie toată organizația socială.

Și pânăce aceste două mari puteri: Bis. și Statul au lucrat umăr la umăr pentru desmoșteniții societății, lucrurile mergeau bine, stăpâna pacea și bunăînțelegerea. Când însă, împărații s'au lăsat stăpâniți de dorința nesațioasă de stăpânire și mărire, orbiți de ademenirile strălucirii și a poftelor josnice, au uitat de cei săraci, dar cu atât mai mult au fost nevoiți să cheltuiască pentru întărirea trupelor de pază și a siguranței publice, adevărindu-se prin aceasta zisa Sf. Ioan Gură de aur, că: „elemosina dată săracilor păzește casa mai tare ca orișice încuietorie și mai cu efect decât armele și soldații“. Alungați mizeria dintre oameni, nimicii pauperismul din societate și se vor împușina crimele, se vor goli închisorile!

*

Sub presiunea spiritului evanghelic, filantropia poli icei sociale inaugurată de stăpânirile lumești din vremile apuse, a reînviat luând proporții uimitoare chiar, în societățile moderne, în acele societăți, cari azi parcă se zvârcolesc să se emancipeze de sub stăpânirea Evangheliei, Răul material astăzi, am putea zice că este combătut cu mai multă asprime ca în vremurile de demult, astăzi cruzimea pare covârșită de milă, compătimitere și caritate, mizeriile și durerile omenești primesc mai mult balzam ușorător; spitalele,

¹⁾ Fapt. 4, 34-5;

orfelinatele și asilurile sunt dovezi grăitoare, că sufe înfa fizică pierde mereu terenul fiind combătută din toate părțile cu multă energie și mare succes și din partea stăpânirilor lumești. ¹⁾

Dar să ni-se deie voie să facem o mică observare. Activitatea caritativă a stăpânirilor lumești ca ajutoarele ce le împarte, alină, ușorarează mai mult mizeriile trupești, iar sufletul parcă rămâne neatins. Cei cari se împărtășesc de darurile acestea rămân oarecum impasibili. Socotesc aceste daruri ca și o datorință strictă a statului de a se îngriji de toți, ca și o competență, un drept incontestabil al lor. Lupta pentru bursele statului, pentru împărțirea din cassa săracilor, produce animozități între competitorii cei lipsiți, iar de altă parte, împărțirea darurilor acestora se îndeplinește ca o funcțiune mecanică fără să impresioneze și sufletul bursierului. ²⁾

Dar prin atâta numai nu se exhaustează întreg cuprinsul carității creștine. „Bine este aceasta, dar nu este tot binele... nu este încă tot ce trebuie făcut. După ajutorul fizic suntem datori a da aproapei și ajutorul moral.“ ³⁾ Idealul carității creștine nu este numai a hrăni pe cei flămânzi, a adăpa pe cei însetați și a îmbrăca pe cei goți, ci, pelângă aceste mai cere încă și fapte ale îndurării sufletești: să luminăm mințile celor nepricepuți, să întărim voința celor slabi și să deșteptăm în sufletele lor sentimente nobile și devotament pentru toate lucrurile bune. Așa ne poruncește caritatea izvorâtă din legea dragostei către aproapele, dată nouă de Cristos care a vindecat toată rana trupească și sufletească, și de cate ori a atins trupurile bolnavilor, n'a făcut-o aceasta decât ca să atingă și sufletele lor. Așa se manifesta caritatea primilor creștini și credința lor vie, și așa se deprinde încă caritatea creștină în instituțiile de ocrotire socială și diversele reuniuni caritative cari stau sub influența și inspirația bisericii creștine. Aici se caută contactul personal cu cei cari suferă și pelângă ajutorul material, li se picură în taină și o mângaiere sufletească. Membrii acestor reuniuni scrutează împrejurările trecute și prezente ale vieții celor cari suferă în mizerie, descoperă și se apropie și de acei săraci cari sufer în tăcere — și câți sunt de aceia cărora li-e rușine să ceară ajutorul altora și și pe acestea îi ajută cu sfatul, îndemnul și cu ajutoare materiale momentane adunate dela acei creștini, cari au inimă și dare de mână. Astfel mântuesc din ghiarele pierrii, corupției și a mizeriilor atâți desmoșteniți ai societății, cari lăsați în voia întâmplării, s'ar ruina și trupește și sufletește, primejduind totodată și binele comun, devenind microbii descompunerii sociale. Iar ajutorul moral ce-l duc celor nepăstuiți acești apostoli ai carității creștine, de multe ori este mai cu efect decât cel material, pentru că multe din mizeriile trupești își au rădăcina în mizeriile morale ale căror urmări triste sunt.

De aceea stăpânirile lumești nu se pot lipsi de activitatea caritativă pornită din inițiativa și sub inspirația bisericii și care țintește sanarea, alinarea mizeriilor și durerilor trupești și sufletești având în vedere omul întreg ca fiind rațională din trup și din suflet; iar prin modul său de a lucra și a ajuta, apelând la toate inimile generoase și pătrunse de adevărata dragoste față de aproapele, trezește în fie-

¹⁾ S. Villecrouse, o. c. p. 142 urm.

²⁾ E. Vogt o. c. p. 53

³⁾ Villecros p. 137-43.

care membru al societății conștiința datoriei de a împlini una dintre cele două mai mari porunci din lege: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, fără deosebire de neam, vârstă și lege. Ne spune mereu că „a trăi pentru sine și a nu se îngriji de cei fără nici un ajutor, de cei corupți, este o crimă împotriva omenirii. A-și căuta de afacerile sau de plăcerile sale și a nu se gândi, că răul crește și pustiește ca un fluviu ce dă peste maluri, că vuieste, urlă și înghete, ca marea în furtună o mulțime de suflete ce se neacă cerând ajutor, aceasta este o stare de nepăsare culpabilă. Suntem datori a da o părticică din averea noastră, din timpul nostru și din viața noastră pentru mântuirea sufletelor ce se pierd.”¹⁾

Animate de acest spirit al dragostei creștinești Reuniunile mariane române din Oradea aranjează în tot anul câte o serbare de Crăciun apelând la toți aceia cari își iubesc neamul și își cinstesc legea creștinească, ca prin o mică jertfă materială, să facă un bine și o mare bucurie de Nașterea D-lui, elevelor și elevilor săraci dela școlile din acest oraș, fără deosebire de confesiune — după exemplul primilor creștini și în convingerea că prin aceasta vor pune o pietricică măcar la întemierea împărăției lui D-zeu între oameni.

Dr. N. Flueraș.

Legende din copilăria lui Isus

Cele ce urmează sunt cuprinse în „Evanghelia infanției Mântuitorului”, care este produsul literaturii așa numite „apocrife”. Aceasta literatură foarte bogată s’a format în marea ei majoritate în veacurile I. și II. după Hristos și avea scopul să suplinaască cele relatate în evangheliile canonice de o parte, iară de alta parte, fiind scrise de autori eretici, ca să se dovedească prin ele unele învățături greșite. Produsele acestei literaturi se atribuiau persoanelor din Evanghelii (Ev. lui Nicodim, alui Iacob, Fapt. le lui Pilat.) ori chiar apostolilor, ca și prin acest fapt să li se asigure demnitatea de crezământ. Dar, abstrăgând dela unele adevăruri confirmate și de sf. Tradiție, cele mai multe lucruri și învățături cuprinse în aceste cărți sunt din domeniul fantaziei, născocite în majoritate cu tendințe eretice și de totulul copilărești precum se va vedea din următoarele.

„Evanghelia” din chestiune este cel mai cunoscut produs al acestei literaturi în întreaga antichitate. Ca autor al ei se amintește (chiar și din partea unor sf. Părinți.) Apostolul Petru, Iacob și Toma. Azi ne sunt cunoscute două recenzii ale acestei „Evangheli” una arabă, alta greacă.

Cuprinsul recenziunii arabe este următorul:

Apropiindu-se Maria și Iosif de Bellehem, Maria îi spune lui Iosif, că a sosit ora să nască. Nu n’a avut vreme să ajungă în oraș, s’a adăpostit într’o peșteră, iară Iosif a grăbit să caute moașă. Când se întoarce Iosif cu moașa, Maria deja trecuse peste naștere și nou născutul îndată la intrarea lor în peșteră începe a vorbi. Când a atins moașa pe noul născut imediat s’a vindecat căci era leproasă! Maria în peșteră a tăiat împrejur pruncul. Prepuțului îl așează într’un vas prețios de alabastru în unt de lemn scump. Acest vas l-a cumpărat mai târziu Maria Magdalena și din el a uns picioarele lui Isus.

La patru zile după nașterea lui Isus au sosit Magii dela răsărit, după prorocirea lui Zoroaster, Maria pe aceștia îi dăruiește cu o bucată din scu-

tecele lui Isus. Scutecul odată a ajuns în foc, însă nu s’a mistuit.

Iosif, descoperindu-i-se prin vis planul lui Irod, fuge cu pruncul Isus în Egipt. Ajunși în Alexandria, Idolul lui Serapis cade la pământ și se sfarmă în bucăți, întreaga regiune se cutremură, fiul unui preot, după ce se atinge de scutecele lui Isus scapă de duhurile necurate. În Egipt s’au mai petrecut următoarele minuni: o muiere vexată de duhurile necurate se vindecă, o altă muiere se vindecă de lepră, după ce se spală cu apa în care a fost spălat Isus, asemenea un copil leproș. Iosif de frica păgânilor nu cutează să se așeze în oraș (Alexandria), ci se retrage într’o peșteră. Aceasta peșteră însă a fost adăpostul unor hoji. Apropiindu-se Iosif de peșteră se face un cutremur de pământ, hojii cuprinși de spaimă au luat-o la fugă, așa că familia sfântă s’a putut adăposti aci nesupărată.

Doi tâlhari, Titus și Dumacus, au stat în drum familiei sfinte, dar în urmă nu le-au făcut nici o su-părare. Pruncul Isus atunci le prezice că vor fi restig-niți împreună cu el.

În Matarana la izvor a spălat Maria haina lui Isus. În izvor imediat a crescut un bolovan înflorit.

În Egipt o rămas Isus trei ani. Întorși în Palestina se așează în Bellehem, unde Isus vindecă un copil bolnav și învie un alt copil, după ce Maria îl stropește cu apă în care a fost spălat Isus.

Un bărbat are două muiere și ambele câte un copil. Ambii copii au fost bolnavi. Una dintre muiere a grăbit la Moa după leac. A căpătat un scutec alui Isus. După ce atinge cu scutecul pe copilul său, se vindecă. Copilul celeilalte muieri moare. Aceasta atunci din invidie într’un moment dat aruncă în cup-tor pe copilul celeilalte muieri, deunde însă copilul scapă neatinș. Muieroa criminală peste 3 zile cade în fântână și moare.

O muiere are avut doi copii. Unul dintre ei a murit și celalalt era pe moarte. Muieroa atunci a grăbit cu copilul bolnav în brațe la Maria, care îi

¹⁾ S. Villicrose o. c. p. 141 urm.

așează în culcușul lui Isus, prin ce copilul se însă-nătoșează. Acest copil este Bartolomeu, aposiolul de mai târziu.

Iuda, copilul unei femei, era cuprins de duhul necurat. Fiind odată în stare furibundă, l-a mușcat pe Isus în coastă (în care a fost împuns mai târziu cu sulț.) Acest copil e Iuda Iscarioteanul.

Odată Isus a făcut împreună cu niște copii diferite animale din lut. Pe cari le-a făcut Isus, toate au trăit.

Isus se întâmplase odată în atelierul unui vopsitor de haine. Din nebagare de seamă Isus aruncă în căldarea în care se amestecau culorile toate hainele din atelier. Săpărat peste măsură vopsitorul de acest fapt, Isus scoate toate hainele din căldare și iață toate sunt de culoarea cum doria vopsitorul.

Odată Isus se jucă cu o ceată de copii de seama lui, Isus îi preface pe toți în iezi, apoi iarăși îi preface în copii.

Iosif odată trimite pe Isus și pe alt copil al său, Iacob, să adune lemne într'o livadă. Pe Iacob îl pișcă un șarpe veninos, dar Isus îl vindecă.

Odată Isus se joacă cu un copil pe terasa unei case. Copilul cade de pe casă și moare. Părinții copilului îl acuză pe Isus, că el l-a aruncat jos. Isus copilului mort îi dă facultatea de a vorbi, care apoi îl desvinovățește pe Isus de acuza nedreaptă.

Într'o zi de Sâmbătă Isus a făcut un izvor de lut, pe marginea izvorului face mai multe forme de

pasări. Acuzat fiind înaintea unui preot, Anania, că spurcă Sâmbăta, Anania merge la fața locului ca să constate călcarea legii. Când ajunge însă Anania la izvor, păsările toate au zburat, iară când fiul lui Anania vrea să strice izvorul, acela dispăre. Isus îi prezice copilului că va muri, ceace la moment s'a și împlinit.

Un dascăl din Ierusalim doria foarte să-l aibă pe Isus de învățcel. Isus însă îi pune, întrebări așa încurcate încât dascălul peste scurtă vreme se află, că el este elevul, iară Isus dascălul. Isus la prima intrare în școală recitează fără greșală alfabetul spre marea mirare a dascălului. Voind odată dascălul să l lovească i s'a uscat mâna și după aceea a și murit.

Aceste și mai multe lucruri la fel se povestesc în „*Evangelhia infanției*”. La prima vedere ne putem da seamă, că toate aceste întâmplări sunt din domeniul fantaziei, căci cea dintâiu minune a Mântuitorului, precum ne spune ev. Ioan (c. 2. st. 11) este minunea din Cana Galilei. Multe însă din cele cuprinse în scrierile apocrife prinse în congeiu dibaciu au dat naștere „Legendelor despre Hristos” cunoscute în literatura mondială ca niște istorioare pii și edificatoare. Preoții și creștinii noștri trebuie să fie orientați asupra cărților apocrife, să nu le ieie drept adevăruri istorice. Poporul nostru a fost și mai este destul maltratată și săturat cu literatura superstiției.

P. Gh. Barna.

Discurs festiv

ținut la serbarea aniversală de 100 de ani dela nașterea lui ALEXANDRU ROMANU, în comuna lui natală AUȘEU la 28 Noiembrie 1926

de Dr. IACOB RADU, prepozit capitular.

(Urmare din Nr. 23.)

Iniințarea acestei societăți a constituit un adevărat eveniment literar și național în Oradea cea atât de săracă în elemente românești și publicațiile ei „*Vierșuinți români*”, „*Diorile* (zorii) Bihorului” și „*Fenicele*” oricât de primitiv și de criticabil ar fi conținutul lor, nu se poate totuși nega cumcă au adus un mare serviciu deșteptării simțului național în B hor. Și dacă șovinismul maghiar n'ar fi suprimat aceasta societate în anul 1875 în urma unor neînțelegeri între membrii ei, fără îndoială că progresând și ea cu timpul și astfel s'ar fi dezvoltat și viața socială și națională în acest ținut. Al. Romanu a stat în fruntea societății abia un an, căci în 1853 s'a depărtat din Oradea cum s'a zis mai sus.

În anul 1858 a fost numit translator apoi concepist la consiliul locotenențial din Budapesta în care post a stat întru ajutorul Episcopului V. Erdelyi întru nizuința de a iniința catedra de limba română la Universitatea din Budapesta ceace succedând în anul 1862 Romanu fu numit titularul ei și o ținu cu multă vrednicie în 37 semestre până la retragerea sa în penzie în anul 1881.

La îndemnul și sub conducerea lui s'a iniințat în anul 1862—3 societatea „*Petru Maior*” a studențimei universitare din Budapesta, având ca îndreptar

statutele societății tinerimei române din Oradea revăzute de Al. Romanu care a fost și președintele ei („*Carmen Seculare*” Budapesta 1912 p. 69) timp de mai mulți ani. Dar Al. Romanu nu numai pe catedră și în societatea de lectură s'a arătat a fi un adevărat părinte și îndrumător al tinerimei, ci chiar și în viața socială și familiară. Casa lui proverbial de ospitală era deschisă tuturor și de sfaturile lui părintești ba chiar și de ajutoare materiale nimenea nu era lipsit. Și pre lângă tinerime în casa lui se întâlneau adesea la sfaturi și prietinești conveniri bărbații politici și alte distinse persoane cari aveau drumuri și afaceri în capitală.

III.

Al. Romanu a fost și un ziarist distins. Câtva timp a colaborat la foaia din Budapesta redactată de Sigismund Pop, „*Concordia*”, dar, având această foaie dela un timp o ținută dubie față de aspirațiile naționale românești, o a părăsit și a iniințat singur în anul 1868 foaia „*Federațiunea*”, în care timp de opt ani, cât a putut-o susține cu mari jertfe, a apărut cu mare bărbăție cauza națională. Pentru câteva articole publicate în foaia sa cu prilejul așa numitului „*Pronunțiament*” din Blaj din 3/15 Maiu 1868 a fost judecat la un an închisoare de stat pe care o a suferit în Vacz și 500 fl. amendă.

Pe lângă aceasta a colaborat și la revista din Oradea „Familia” în care a făcut Românilor cunoscută lucrarea scriitorului englez Bruce-Whyte „Histoire des langues romaines et de leur litterature jusque au XIV siecle”, Paris 1841, și a tradus pe românește opera lui Napoleon III: Iuliu Cesar. Pentru meritele sale literare la înființarea Academiei române în anul 1867 a fost ales membru al savantului corp și împreună cu colegul său de asemenea mare patriot Iosif Hodoș, a reprezentat acolo părțile ungurene ale românismului, fiind dânsii cei mai de frunte și activi reprezentanți ai vieții culturale românești în părțile ungurești, cum spune d-l I. Bianu în locul citat.

IV.

Dar putem zice că cele mai mari merite și-lea câștigat Al. Romanu pentru neamul românesc pe terenul luptelor naționale, la cari timp de 22 ani, 1865—1887, cât a fost deputat național al cercului Ceica din acest județ al Bihorului, a luat parte foarte activă în deplină armonie și solidaritate cu colegii săi din parlamentul maghiar, între cari aflăm cele mai ilustre nume de patrioți români cum sunt: Mocioneștii, Vincențiu Babeș, Artemiu Cosma, G. de Băsești, Gaștil Mihali, Iosif Hodoș, Aloisiu Vlad, Al. Rahățiel ș. a.

Vom aminti pe scurt numai câteva momente mai însemnate din acele lupte uneori foarte îndârjite. În sedința camerei din 25 Iunie 1867 Al. Roman a interpelat în cauza investigației ordonate de către guvernul ungar în Ardeal, în chestiunea unor manifestațiuni în contra uniunii Ardealului cu Ungaria, investigație îndreptată mai ales în contra mitropolitului din Blaj Alexandru St. Suluțiu și între mari contradicții și violente întreruperi a zis că uniunea decretată numai de către Unguri la Cluj în anul 1848 a fost forțată deoarece acolo s'a pus lozinca: „Unio vagy halál” (uniune sau moarte), iar Românii au ales aceasta din urmă, și astfel legea cea forțată despre uniune este mânăjită cu sângele alor 40.000 de Români! A mai ținut mari discursuri în anul 1868 la desbătarea faimoasei legi de naționalitate: în anul 1872 și 1874 legea electorală în 1879 la legea de maghiarizare prin școli, și mai multe interpelări în diferite cauze. Vrednică de relevat este propunerea de către clubul celor 10 deputați naționali români la începutul sesiunii din anul 1869, în care cereau ca legea de naționalitate din anul 1868 să se desbată din nou și chestia naționalităților în Ungaria să se deslege: „Pe baza deplinei și egalei îndreptățiri naționale cu recunoașterea existenței și a drepturilor inalienabile pentru toate națiunile țării”.¹⁾

În sfârșit mai amintim declarația făcută de către deputații români în ședința cea din urmă a sesiunii: la 24 Maiu 1875 în care declară că, neavând încredere în noul guvern liberal, (al lui Coloman Tisza), vor lupta pe terenul opoziției și vor face politică națională pe baza programului cunoscut. Dar dela anul 1879 încoace nu a mai luat parte activă în viața parlamentară și în anul 1887 s'a retras de tot din viața politică mutându-se la Sebeșul săsesc în apropierea căruia avea o moșioară. Însă nici în retragere nu a încetat a se interesa de afacerile mai momentuoase ale vieții publice românești. Astfel mai puțin înaintea de moartea sa, la 29 Iunie 1897, a prezidat în Cluj o mare adunare a Clerului și intelectualilor români.

niși, în care au protestat energic în contra contopirei bisericei române unite în organismul autonomic al bisericei romano-catolice maghiare. Acolo cu glasul slăbit de bătrânețe, dar cu inima plină de dragoste față de munca sa sufletească a strigat: „Sus să avem inimile” și pe toți ne-a îmbărbătat la luptă pentru dreptul nostru cel mai sfânt și la rezistența în contra uneltirilor acelor cari prin ușa bisericei voiau să intre în sanctuarul neamului și să ne răpească cele mai sfinte comori: limba și naționalitatea română. Și har Domnului că glasul lui nu a resunat în pustiu!

V.

Abia la două luni după aceea în 27 Septembrie 1897 inima lui nobilă a încetat de a mai bate și sufletul său bun s'a dus la Tatăl miilor ca să și ia răsplata credincioasei chivernisiri a talanților ce i s'au încredințat.

Biserica română unită, pe care mult o a iubit și cu devotament i-a slujit toată viața, l-a învrednicit de mare cinste la ultima sa cale trimițându-i să înalțe rugi la Domnul pentru odihna sufletului său pe cei mai distinși și mai mari preoți ai Mitropoliei Blajului: Ioan M. Moldovan, Augustin Bunea, Vasile Hossu, Victor Smigelski și Izidor Marcu. Iar cununa recunoștinței împletitui-a întreg neamul românesc.

Aceasta este, schițată pe scurt, viața plină de mărețe virtuți și de fapte ale aceluia care a fost Alexandru Roman. El nu a fost un mare savant nici un furtunos politician. Din condeiul său nu au ieșit numeroase volume pline de înțelepciune, nici nu a scormonit sufletele prin strepitoase cuvântări. Viața lui agitată și multilaterală nici nu i-a permis să facă lungi constatări științifice și să scrie mult. Dar mintea lui luminată și inima i caldă au fost totuși o mare carte, un prețios talant, din care numeroși lui elevi, ascultători și prietini, s'au putut îmbogăți cu cele mai prețioase sentimente ale iubirii de neam și au putut scoate cele mai scumpe învățături și indemnuri de muncă și jertfă pentru idealul național. De aceea cu tot dreptul a putut spune la moartea lui elevul și prietenul său Iosif Vulcan că: „În marea operă a deșteptării naționale Alexandru Romanu a avut partea sa, ca publicist, ca profesor, ca deputat și ca bărbat de știință; dânsul a stat necontenit în serviciul națiunii sale. Ori unde și ori de câte ori era trebuință, în tot locul și totdeauna îl vedeai printre primii luptători dânduși partea cea mai bună a sufletului”.²⁾ Să ne închinăm dară și noi memoriei lui și să-i aducem prinosul de recunoștință acum la aniversarea de 100 de ani a nașterii sale și binecuvântând jărana în care s'a jucat și desmierdat el ca prunc, și acest modest sat, de unde a plecat pe calea cea grea a vieții, în care însă el s'a ridicat peste mulți semeni ai săi de strălucită obârșie, și cerând dela Tatăl cresc răsplata promisă celor ce credința o au păzit și până în sfârșit lupta bună s'au luptat, să-i cerem ca rodnic să facă pământul scumpei noastre Români de cât mai mulți mari și vrednici bărbați, cum Alexandru Romanu a fost.

(Sfârșit).

¹⁾ T. V. Păcășan: Cartea de aur, vol. V. p. 162—3.

²⁾ Familia, e. 1897, p. 455.

Exemple înduioșetoare din prigonirea religioasă din Mexic.

Toată lumea știe și e consternată de prigonirea barbară ce-a pornit-o guvernul ateu și francmason în contra bisericii catolice din Mexic. Papa însuși a trebuit să-și ridice de trei ori cuvântul sau energetic de apostol și să înfiereze cu tăria cuvenită barbara și neomenoasa prigonire: odată în consistor public, a doua oară într-o scrisoare către diplomații lumii și în sfârșit printr-o enciclopică solemnă îndreptată către întreaga lume catolică creștină.

Prigonirea din Mexic este o persecuție pur diavolească, pornită din ură curată față de orice sentiment religios, ceva asemănător cu prigonirea creștinismului ortodox în Rusia. Căci ce rost poate avea oprirea cu desăvârșire ca cineva să se poată face preot celibe sau călugăr? Ca biserica să nu poată posedea nimic, și altele? Este însă de admirat tăria cu care s'au purtat creștinii Mexicului față de prigonirile asomuitoare cu cele de pe vremea Romanilor. Întâi cu un simț de solidaritate ne mai văzut la o masă așa puternică de oameni (12,000,000 catolici) au bolcotasat mărfurile indigene, în at s'au dat peste cap o sumedenie de comercianți și întreprinderi industriale; consiliul economic al statului a trebuit să facă guvernului un raport în care a constatat că urmările bolcotelului au fost dezastruoase pentru industria națională. Apoi s'au organizat într-o ligă a apărării creștine, ai cărei membrii, îndeosebi tineri, au dat dovadă de un eroism vrednic de veacurile întâi ale creștinismului. Două cazuri despre niște membrii tineri ai acestei Ligi vom să reproducem.

O grupă de câteva tinere catolice, membre ale Ligii pentru apărarea drepturilor religiei, s'au întrunit la o devoțiune particulară a Sfântului Rozar și au fost surprinse de poliție în frunte cu celebrul prefect al poliției capitalei Roberto Cruz, care le-a deținut imediat și le-a transportat în arest, unde erau închiși escrocii și criminalii Mexicului zicând acestora: *Iată aveți pradă! Bielele ființe nenorocite văzându-se în o astfel de societate s'au retras într'un colț al închisorii și-au început a se ruga în comun. Văzând criminalii s'au umplut de respect și milă față de aceste nevinoave și drepte ființe și dimineața d-lui prefect care-i ț trebă cum și-au petrecut cu coconitele i-au răspuns: Ce credeți că suntem așa de depravați?*

Alt caz. Tinerii Manuel Melgareja și Gioacchino Silva, întâiul de 24, al doilea de 17 ani au fost deținuți ca propagandiști al Ligii pentru apărarea religiei. Soldații au voit să silească pe cei dintâi să strige: *Trăiască Calles!* (președintele republicii). El însă a strigat: *Trăiască Hristos!* de larând că este gata să sufere și moarte pentru convingerile sale. Soldații l-au silit și maltratat, dar el nu le-a plinit voia. După fie care refuz li tălau câte puțin din urechi, din nas, și când plin de siroaie de sânge mai cuteză să strige odată: *Trăiască Hristos,* soldații îi smulseră limba. Iar prietenul Silva văzând martiriul sofului său se strânse așa de tare cu mâinile de corpul tovarășului său încât nu eru chip ca soldații să-i separe; turbați de mânie trasară în prietenii nedespărțiți, cari muriră pe loc pentru Credință!

Iată unde duce sectarismul orb. Nu e mirare dacă Papa nu găsește cuvinte destul de aspre pentru

a înflera în fața lumii civilizate barbarismul guvernului mexican.

La noi în țară încă a început unii a se juca cu focul prigonirii religioase. În prigonirea religioasă să știe unde începe, dar nu se știe unde sfârșește. De aceea am avea și noi un sfat prietenesc pentru furibunzitul nostru: *Quieta non movere!* Biserica cea catolică, care a înfruntat urgia alor 20 de veacuri, va înfrunta-o și pe aceea a pigmeilor de azi, numească se ei Calles Goldiș ori Lupaș.

P. T.

CRONICA.

— **Dorim tuturor cititorilor noștri sărbători fericite ale Nașterii Domnului.**

— **Urcarea abonamentului pe anul 1927.** De când modesta noastră foaie și-a început apariția prețuri hârtiei și salariile muncitorilor s'au urcat de 4 ori, fără ca noi să fi ridicat abonamentul inițial de 120 lei. Acum însă numai putem face față cheltuielilor enorme ce le reclamă tipărirea foalei și suntem nevoiți a ridica abonamentul cu începere de la 1 Ianuarie 1927 la 200 Lei pe an. Rugăm deci pe On. abonați a se conforma acostui nou abonament, iar pe restanțieri a ne plăti restanțele. Adm.

— **I. P. S. Vasile al Blajului acasă.** Către primirea entuziastă ce i-s'a făcut iubitorul nostru metropolit întors decurând acasă sănătos după boala ce era să ni-l răpună, și care ne-a stors și nouă lacrimi, ni a-lăturăm și noi cu toată inima noastră dorindu-i dela Domnul să poată ocărmi încă Biserica, care are lipsă de El, întru mulți ani fericiți!

— **Ordonanța d-lui Goldiș.** Se cunoaște îndeajuns ordonanța d-lui Ministru al cultelor. Ziarele din capitală, în deosebi „Cuvântul“ care merită toată recunoștința noastră, au semnalat-o, — care prin o singură trăsătură de condeiu vrea să facă praf și cenușă întreaga biserică unită: de-acum înainte nu vor avea preot decât satele cu 200 și orașele cu 400 familii. Oficiosul mitropoliei din Sibiu, la acărei prea pios sfat se vede că s'a lansat ordonanța din chestiune, a spus-o verde, că se referă la biserica unită. Considerând pe cel ce a dat-o și a inspirat-o nici nu puteam bănui un moment adevărata ei intențiune. Ne întrebăm numai dacă e acum timpul potrivit a învărbi pe frați pe astfel de chestiuni. Aceasta e prudența mult trimbișatului guvern averescan? Ne mai trebuiau dovezi când se știe șirellicurile prin cari a ajuns la suprafață și când a primit în sânul lui pe cei mai înverșunați doi unitofobi ardeleni: Lupaș și Goldiș? Bunacredință trebuie plătită de multe ori cam scump. În sfârșit ori cum, biserica noastră unită, chiar dacă nu s'ar cumiși cei mari, și-ar aplica ilegală ordonanță din chestiune, nu are teamă de nimica. Dreptatea și adevărul nu poate fi înăbușit de mișelie. Creatu s'au bisericii catolice situații și mai grele decât cea ce ne așteaptă. Nu totdeauna în congruă stă pulerea unei biserici. Baniul lui Iuda pot fi fatali pentru cei ce-i mănca. Avem mai multă încredere în energia noastră și în tăria credinții creștinilor noștri, decât în multele milioane ale d-lui Goldiș.

— *Concertul Reuniunii „Sf. Maria”* din 19 Decembrie a reușit cu desăvârșire. Succesul moral și material a fost peste așteptare. Publicul numeros și ales a plecat viu mulțumit și satisfăcut. S'au perindat diferite coruri ale școlărilor din Oradea, cari toate au atras prin caracteristica lor. Merită osebă mențione corul teologilor de sub dirijarea maestrului Hubic, care a cântat cu o disciplină artistică rară de a se găsi și la coruri cu renume, precum și cântarea gin-gașă și plină de finețe a corului școlii normale de stat pentru fete de sub dirijarea d-nei Stratu. Au plăcut mult și corurile elevelor dela liceu și școala comercială și școala medie pentru fete, al școlii normale gr. cat. și cvartetul la viole al elevilor școlii normale de stat pentru băieți, cari au cântat cu multă vervă și elan tineresc. Eleva în cl. VI liceu Marieta Anca a recitat cu mult talent poezia Fecioara de Dafin. Iar corul maestrului Hubic a pus coroana splendidului concert prin concertul de Crăciun al lui Muzicescu. Reuniunea Mariană promovează prin astfel de concerte nu numai spiritului carității creștinești, dar și simțul artistic și religios. De aceea suntem foarte mulțumitori inițiatorilor și realizatorilor acestei idei.

Venitul net al concertului carele e de 30.000 Lei a fost distribuit astfel, precum suntem informați: Teologia gr. cat. 4000 Lei, Școala normală de stat pentru fete 2000, Școala normală de stat pentru băieți 2500, Școala normală gr. cat. 3000, seminaristii liceu 3000, liceul de fete 2500, Școala sup. de comerț pentru fete 2000, liceul „Gojdu” 3000 Lei, Școala medie pentru fete 2000, penrușeracii din Oradea de a se distribui prin parohia Olosig 5000 Lei. Aceste sume vor fi trimise respectivelor direcțiuni spre împărțire. Comitetul va da ulterior un raport amănunțit. *Rap.*

— *Asociația internațională a studenților catolici în România.* Am citit o fugară notă într'un ziar din capitală, că la Cluj s'a înființat societatea studențească catolică „Pax Romana” sub prezidiul d-lui prof. univ. Dr. Al. Borza. Ne-a săltat inima de bucurie și nu putem îndăjuna îndemna studențimea noastră dela toate facultățile să între în aceasta societate, ca astfel să rolăm și noi în lumea creștină catolică.

— *Popolațiunea Rusiei.* Datele statistice mai recente arată că temutul nostru dușman dela Răsărit e în continuă sporire. Uniunea Sovietică are de prezent 141.400.000 locuitori, până când în anul trecut avea 138.781.000 și numai 131.000.000 în 1921. În Moscova locuiesc de prezent 1.900.090 persoane (953.165 bărbați, 946.835 femei). Mortalitatea e aici 24,8 (1925: 27), iar natalitate 57,3 (51,9 în 1925) la mie. N'ar strica nici la noi o mai mare grijă de sănătatea morală și fizică a locuitorilor țării.

— *Congres pentru chemări la preoție în Franța.* În Franța, ca în toate țările, după războiu a devenit acută criza de preoți. Au început chiar și laicii să se intereseze de aceasta pronunțată lipsă de preoți. În Noembrie s'a ținut la Marsilia un mare congres cu participarea a multor episcopi, preoți și laici între cari personalități distinse, artiști etc. ca să discute modalitățile prin cari s'ar putea s'ana criza. S'au discutat toate laturile problemei și s'au luat hotăriri importante pentru deșteptarea vocațiilor preoțești, pentru menținerea lor în timpul serviciului militar etc. În deosebi preoțimii și organizațiilor parohiale catolice

le revine un rol însemnat în aceasta sublimă operă. Prin o activitate intensivă se crede că se vor putea compleni locurile vacante în Seminarii cari au abia $\frac{1}{3}$ din numărul obicinuit în timp de pace, — și se vor putea compleni cele 12000 parohii vacante din 36000.

— *Catolicii din Iugoslavia luptă și ei ca și noi pentru înființarea unui colidian catolic.* În scopul acesta s'au înființat mai multe asociațiuni, ca de pildă: Asociația Piană, Comitetul provizor. Până acum s'au adunat 100.000 dinari, (As. Piană), 300.000 d. Comitetul 100.000 d. Mgr Bauer arhiepiscop de Zagreb, și 400.000 catolici s'au angajat câte cu 1000 dinari spre acest scop. Frumos gest. În urma acestui gest colidianul va apărea încurând îndată ce va ajunge suma de $1\frac{1}{2}$ milion dinari și 4000 abonați. Când vom face și noi la fel?

— *O ciudățenie anglicană.* Cetim într'o gazetă mondială că Congresul general al bisericii anglicane oficiale din Anglia ținut în Noembrie la Southport, la propunerea episcopilor din Jork și Liverpool, a votat ștergerea din Crezul anglican a dogmei despre iad și veșnicia pedepselor lui ca neoportună pentru timpurile noastre moderne. Majoritatea membrilor a votat pentru. Unde ajunge o biserică, în lipsa unei autorități supreme infalibile! Incetează de-a mai fi Biserica lui Hristos și devine biserică oamenilor

— *Literata elvețiană Margherita Gottschall a îmbrățișat catolicismul.* Este cunoscut că religia catolică prin spiritul ei de disciplină, prin sublimitatea idealurilor ei, prin bogăția ei de virtuți și de artă a deprins totdeauna o influință cuceritoare asupra sufletelor de artiști. Sunt cunoscute convertirile lui Benson, Fr. Copée, Chesterton, Jørgensen, Papini s. a. Acu mai nou s'a convertit cu desăvârșire romancieră și dramatișta elvețiană M. Gottschall care întâi era protestantă calvină. Deja de câțiva ani în operele ei se observa mentalitatea catolică. Conversiunea a încheiat-o prin un pelerinaj la Assisi și Roma, unde primi Taina Sf. Mir dela Card. Frühwirth, iar Papa o primi în audiență când scriitoarea s'a fotosit de ocazia să i predea sfântului Părinte cea mai nouă dramă scrisă de ea: Pelerinajul Domnului, în care își descrie istoria vieții sale. Tot la fel cetim și despre convertirea scriitorului polon Stanis au Przybylszcwcki dela naturalism la practica religiei catolice.

TIPIC.

25 Decembrie, Sâmbăta, Nașterea Domnului, Crăciunul.
Vineri 24 Decembrie, Ajunul Nașterii La ora 9 dimineața serviciul orelor canonice urmat de inseratul din 25 Decembrie din Mineiu și apoi de Sf. Liturghie a S Vasile.

La ora 12 din noapte Dupăcinarul cel mare urmat de Mănecat solemn.

În 25 Dec. Sâmbătă. Sf. Liturghie. Antifoanele. La intrat. Troparul Nașterii. După intrat: Măr. Și acum. Condacul Nașterii Căți în Hrist s... Apostolul și Evangh. sărbătorii. La Axion. Irmosul Nașterii. Cuminecar: Colinz scl.

26 Decembrie. Duminica după Naștere. Pomenirea SS-lor Iosif, David și Iacob. A doua zi de Crăciun, vers. 6.

Sâmbă la însărat pe 6, ale înverii 2, ale sărbătorii 2 și ale SS-lor 2. Mărire-Și acum dogmatica versului. Intrat Prohimenul zilei. Stihovna învierii. Măr Și acum. a Duminicii după Naștere. Troparul înv. Mărire. Troparul SS-lor. Și acum Troparul Nașterii.

Duminică la Mănecat. Troparele ca Sâmbătă. Sedelele

inv. Adunarea îngerească. Antifoanele și Prohimenul învierii, a versului 6, Evangh. inv. a 9-a Învierea lui Hristos. Psalm 50. Stihira învierii. Catavasiile Crăciunului. La cânt. a IX-a. Ceeace ești mai onorată. Sfânt este Domnul, Luminătoarea învierii a 9-a. Mărire. Luminat. SS-lor. Iosif, David și Iacob. Și acum Luminătoarea Crăciunului. Laudele pe 4; ale inv. 2, ale sârb. din 26 Ian. 2. Mărire-Și acum: Preabinecuv. Doxologia.

La Sf. Liturghie. Fericirile versului. După intrat Trop. iny. Mărire. Condacul SS-lor. Și acum. Condacul Nașterii. Câți în Hristos... Apostolul și Evangh. după Naștere. C. II. 13 pag. 228. La Axion: Irmosul Nașterii. La Cuminecar: Collnzi scl.

La însărat (27 Decembrie S. Martir Ștefan și SS. Teodor și Teofan) pe 6, cu Măr. Și acum. din Mineiu. Intrat. Prohimenul zilei. Paremiile zilei. Stihovna cu Măr. Și acum. ale Sfântului. Troparul Martirului. Mărire Trop. Cuviosului. Și acum. Trop. Nașterii.

Luni la Mănecat. Trop. ca Duminecă la însărat. Sedelele din Mineiu. Poilele cu prpelele S-tului. Antifoanele versului 4. Prohimenul zilei din Mineiu. Catavasiile Nașterii. Nașterii. Luminat. Sf. Mărire-Și acum din Mineiu. Doxologia.

La Sf. Liturghie. Fericirile sărbătorii. Măr. Și acum. a Născ. dela cânt. a 3-a din Canon. Trop. Sf.-lui. Măr. Și acum. Condacul Nașterii Apostolul și Evangh. zilei din 27 Decembrie. Axion: Irmosul Nașterii. Chinonic: Collnzi etc.

La însărat (28 Dec. 20.000 de Martiri). Măr. Și acum. Și acum; Stihovna cu Măr. Și acum din Mineiu. Troparul SS-lor Măr. Și acum Trop Nașterii.

NB Vineri, în 31 Dec. se întropește sărbătoarea Nașterii Domnului.

— Misă —

Schițe de predici.

☒ ☒ ☒

A) Nașterea Domnului: ziua 1,

„S'a născut nouă astăzi mântuitor carele este Hristos Domnul. „Luca II, 11.

Intr. Descrierea nașterii lui Hristos.

Trat. I. Nașterea lui Hristos este excepțiune în cursul naturii: Precurata este scutită de păcatul original. Mat. III. 16 a fost scutită și de urmările aceluia „Singură dânsa a conceput fără delectare trupească“. Sf. Bern. „În iesie se culcă, cel ce umple toate, mama' nutrește cel ce dă nutrământ la tot trupul. Slăbăciunea s'a făcut tărie, ca să întărească slăbăciunea“. Sf. Aug. II, Cor. VIII. 9

Trat. II. La nașterea lui Hristos toate au mare însemnătate. Vifleim-Casă de pâine, căci el e pâinea cea vie. În loc străin s'a născut nu în Nazaret, că din cer s'a pogorât... Între păstori și oi s'a născut — el este păstorul cel adevărat. Ioan X. 11. În grajd s'a născut pământul e grajd față de rai. Noaptea s'a născut — el a venit pentru cei ce ședeau într-un tunec. Lumină mare s'a făcut la nașterea lui, că lumină era El. Ioan I. 5. Cântecul îngerilor Ioan XIII. 32, pace a adus Ioan XIV. 27.

Inch. Să ne bucurăm, că pentru noi s'a născut Hristos.

B) Nașterea Domnului ziua II-a,

„A fost trimis îngerul la fecioara cea logodită cu bărbat“. Luca I. 27.

Intr. Precurata înainte și după naștere a fost fecioară. Au prezis profeții Ps. VII. 14. susține învățătura bisericii. Logodna nu detrage nimic.

Trat. I. Pentru ce a fost logodită Precurata? Precurata a promis feciorie lui D-zeu. Susține tare Luca I. 34. Ce va zice însă lumea dacă va naște. Lumea nu a fost gata la credință, originea lui Hristos nu ar fi pricepută, o ar fi ținut de nelegiuță. Cum trebuie să grijm noi de cinstea noastră.

Trat. II Cu cine a fost logodită Precurata. Cu Iosif, care și el a promis feciorie. O astfel de conviețuire a asigurat-o deplin. Cu cine legăm noi prietenie? Cu cei buni, bun vei fi, cu cei răi te vei deprava. Spune-mi cu cine te însoțești și-ți voi de spun cine ești. Oamenii se cunosc după prietenie. Ecl. IX. 21. XIII. 20.

Inch. Calcă schinitea, fugi de șiarpe, rupe legătura ce nu e a mântuirii.

— Ami. —

BIBLIOGRAFIE.

☒ ☒ ☒

— *Damascenica*: Două noi opere ale Sf. Ion Damasce-nul găsite de Păr. Iezuit dela Pont. Institut oriental M. Gordillo.

— „*Cartea Românească*“ Recomandăm următoarele cărți: Anton Pann: *Culegere de proverbur*, vol. II. 65 Lei, — *Firicel voinicul*, carte pentru copii de Fl. Cristescu 28 Lei, — *Dulfu: Povestea lui Făt-Frumos*, ed. VI, 42 Lei.

— *Școala poporului* de N. Ghiulea 5 Lei, în Bibl. Semănătorului. Un studiu sintetic despre învățământul primar, de întregire și desăvârșire.

— *Coloniile germane din Dobrogea* de Ioan Georgescu profesor Constanța. O carte care ar merita discutată mai temeinic. Extras din „*Analele Dobrogei*“ VII 1926.

POȘTA REDACȚIEI ȘI ADM.

— *Abonamente achitate*: Off. Par. Deda 240 Lei pe anii 1925 și 1926; Rvs. Tămălan Petru 200 Lei pe anul 1926; Siliagh Gavril, Beiuș; Siliagh Pavel, Sighet; Stino Grigore; Ioan Opreș, câte 60 Lei pe anul 1926; Off. Par. Curtuișeni; Pișcari; Sătmărel; Oradea-Orașul nou; Sântandrei; Cihel; Găloșetru; Topa de Criș; Crucișor; Pocola; Suplac; Seitin; câte 120 Lei pe anul 1926. Off. Par. Chetiu; Racova; Holod; câte 120 Lei pe anul 1925. D-nii Golog Ludovic; Șimonca Aurel; Albon Ioan; Dr. Eugen Țarziu câte 120 Lei pe anul 1926. Fechet Alexandru, notar Leșul-Orăzii 120 Lei I/XII 1926—I/XII 1927.

„VESTITORUL“

Indice alfabetic.

Anul II (1926).

I. Partea oficială.

Actele și decretele Sinodului diecezan din anul 1926 No. 19—20,

Ajutor de stat pentru preoții deficienți, văduvele și orfanii de preoți pe anul 1925 No. 3.

Bapțiștii, numirea asociațiunilor lor, No. 21.

Căsătorii de rit mixt No. 5.

Carnete de călătorii No. 9.

Colectă pentru orfelinatul de fete din Cluj No. 3, — Pentru zidirea bisericii din Satu-Mare No. 24 — pentru Orfelinatul din Blaj No. 24.

Cmirete comunale, înființarea de —, No. 5.

Carnete de călătorie pe C. F. R., prelungirea lor No. 12.

Concurs la parochiile Petrani și Prisaca No. 5, la parochiile *Bocsig Gurba* și *Mociar* No. 15—16, la parochiile *Andrid* și *Chilia* No. 19—20, — la parochia *Rogoz* No. 23, — la postul de cantor din *Tirlam* No. 5, la postul de cantor la *Sanislău și Vașad* No. 22.

Fundația Episcopului Dr. Demetriu Radu, stipendii și ajutoare No. 15—16.

Gradații preoțești No. 12.

Imposite, justificarea plății lor. No. 15—16.

Indulgințele plenare în anul 1926, No. 12.

Integririle de salarii ale preoților pe Martie—April 1926 No. 9, — pe **Maiu—Iunie 1926** No. 12, — pe **lunile Septembrie—Noembrie 1926** No. 23.

Lemne de foc ori construcții din pădurile comunale pentru preoți și oficiile parohiale, No. 13—14.

Necrolog: Samoil Ciceronescu, prelat papal No. 9, — **On Augustin Santai**, Mon. Aurel Popovici No. 10, — **Mon. Ioan Ajaki** No. 13, — **Rev. Demetriu Nistor** No. 15—16, — **On. Vasile Popan** No. 17—18, **On. Augustin Antal** No. 3.

Necrologul anului 1925 No. 2.

- Orfellnatul** din Blaj, două locuri vacante, No. 1.
Pensiunile preoților deficienți, a văduvelor și orfanilor de preoți No. 15—16.
Primitrea în institutele diecezane și la Sf Teologie, No. 12.
Răspunsurile preagrațioase ale Maiestăților Lor la urările de anul nou, No. 2.
Rugăciune pentru pacea Bisericii No. 15—16.
Regenerarea parchetelor de păduri exploatate No. 15-16
Salarile preoților pe Nov.—Dec. 1925 No. 2. — pe Ian.—Febr. 1926. No. pe Iul.—Aug. 1926 No. 17-18
Sărbătoarea din 9 Decembrie No. 23
Serbarea zilei de 1 Decembrie No. 21.
Serbările Soc. Crucea Roșie No. 15—16.
Sporul de 15 % al preoților pe Iulie—August 1926. No. 19—20.

II. Partea neoficială.

Studii.

- Fântânar Ioan**, teolog: Mărturisirile lui Ioan Jørgensen, traducere, (continuare), No. 12
Flueras, Dr. Nicolae, profesor de teologie: Indreptarea calendarului și prăsnuirea Sf. Paști, No. 17—18.
Radu, Dr. Iacob, prepozit capitular: Mișcări de unire în Lipova în anii 1815—16 și 1831, No. 21.
 „ Discurs festiv la serbarea aniversară a lui Alexandru Roman în Așeu. No. 23—24.
Tăutu, Dr. Aloisie Ludovic —, profesor de teologie: Pe ce se razimă primatul de jurisdicție al episcopului roman (continuare) Nrii 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8.

Articole

- Apatean, P. Lazăr**, Pericolul baptist, No. 17—18.
Barna, P. Gheorghe, profesor de teologie: Apostolul Iacob fratele Domnului No. 13—14.
 „ Cercuri religioase. No. 22.
 „ Legende despre copilăria lui Isus No. 24.
Caton: La reforma învățământului secundar No. 21.
Cosma, P. Augustin, profesor: Ziua de întâiu Decembrie 1918. No. 25
 „ Mărire și pace, No. 24.
Crișan, Hermina, elevă c. III com.: Existența lui Dumnezeu. No. 10.
Dejeu, Petre profesor: Biserica Românilor din Ardeal și județul Bihor III. No. 9.
 „ Biserica creștină catolică și forța organizatoare a genului latin, No. 11.
 „ Centenarul nașterii lui Alexandru Roman No. 21.
 „ Un răspuns pentru revista „Legea Românească“ No. 22.
Fântânar, Ioan, teolog: Convertirea lui Giovanni Papini, No. 5, 7.
 „ Sărbătorirea Sf-lui Francisc de Assisi și greco-catolicii, No. 19—20.
Flueras, Dr. Nicolae, prof. de teologie: Caritatea creștină, No. 24.
Georgescu, Ion, profesor Constanța: In amintirea lui Alexandru Roman No. 23.
Gocan, Simion, inspector școlar: Ziua eroilor, Discurs, la — No. 10.
 „ Adevăr și fericire, conferință No. 11.
Popa Augustin, prof. de teologie: Pro domo, No. 13-14.
P. Tăutu: De vorbă cu noi înșine No. 2.
 „ Din operele Sf. Nichita, No. 12 — Colportajul No. 13—14. — Ura confesională No. 14—15.

- Anglo-catolicii No. 15—16. — Regalitatea lui Crist. No. 2. — Prin muncă la viață, No. 4. — Isolarea noastră, No. 5 — Unde i adevărul No. 6 — Jubileul la noi No. 9 — Sinodul diecezan No. 10 — Reuniunea Mariană No. 11 — Două beatificări No. 11 — Teologia No. 12 — Călugării unirii No. 13—14 — Ce fac copiii catolici pentru misiunile externe No. 13—14 — Studiul religiunii și formarea caracterului No. 13—14 — Discursul D-lui James Davis la congresul din Chicago. No. 14—15 — Ce ne lipsește. No. 17—18 — Magna charta No. 19—20 — Exercițiile spirituale No. 19—20 — Darea de seamă a operei Pontificii pentru propagarea credinței No. 19—20 — Alte vindecări minunate la Lourdes No. 22. — Exemple înduioșitoare No. 24.

Raportor: Penzia văduvelor No. 8.

„ Centenarul nașterii lui Alexandru Roman în Așeu No. 23.

Rap. Ca pe vremea Fanarioșilor No. 17—18.

Redacția: Renoire No. 1.

Turdean, Ioan, preot-misionar: Manevre proselitiste în județul Arad No. 6, 8. — Reînviere No. 7.

Vida, Mgr. Ludovic: Introducerea breviarului No. 8.

Cronică și informațiuni.

- No. 1. — In 12 Serbarea Reuniunii Mariane. † Părintele Cornel Lenghel din Bărzava. — Reuniunea femeilor din Beiuș și jur. — Jubileul „Institutului Catolic“ din Paris. — Episcop ortodox în America. — Vindecată la Lourdes și convertită. — Patru cardinali noi.
 No. 2. — Agențiile telegrafice la Papa. — Misiuni externe în 1924. — Exterul Ferdinand al Bulgariei. — Soția unui episcop Anglican se convertește la catolicism. — Prințul Carol a renunțat la tronul României. — Incheierea solemnă a comemorării Conciliului din Nicea.
 No. 3. — Conferințe religioase pentru intelectuali. — Serbarea de Crăciun. — Gest vrednic de laudă.
 No. 4. — Conferințele religioase științifice pentru intelectuali. — A murit Cardinalul Mercier, † Mon. Augustin Antal. — Recomandăm cetitorilor noștri prețioasele cărți dela „Cartea Românească“, — Misionare.
 No. 5. — Conferințele pentru intelectuali. — Vasile Pop, candidat de avocat. O admoniere gravă. — In Rusia sunt 238,000 copii părăsiți.
 No. 6. — Conferințele religioase. — Extinderea jubileului la toată lumea. — Au murit doi Cardinali.
 No. 7. — Indulgință Jubilară. — In atențiunea noastră preoții! Programul serviciilor divine la biserica catedrală română unită de Oradea în săptămâna Patimilor și în Sărbătoare învierii. — Exerciții spirituale pentru clerul seminarial. — Numărul pelerinilor la Roma. — Convertiri noi
 No. 8. — Conferințele religioase. — Misiuni la Cihieu. — Sfințiri de clopote. — † Necrolog: On. Ioan Popp.
 No. 9. — Primire solemnă de noi membri ai Reuniunilor Mariane. — A apărut „Primatul papilor în istorie“. — Nimeni să nu lipsească dela procesiunile jubulare din 9, 16 și 23 Maiu. — Conferințele religioase pentru intelectuali. — Schim-

- bări în clerul diecezan. — Cuminecarea solemnă a copiilor dela școlile elementare.
- No. 10. — Concertul Reuniunii corale. — Zece Mai. Jubileul de 50 de ani al „Hilariei”. — Gestul nobil al damelor catolice din Belgia. — Revistă pentru orientali. — Călugăr miraculos în Italia — Moda imorală. — Urmașul Cardinalului Mercier. — Pentru libertatea catolicizmului în Franța. — Primirea solemnă a noilor membri ai Reuniunii Mariane dela diferitele școli. — Procesionile pentru indulgența jubilară. — Biserica noastră la congresul din Chigago. — Congres Unionist la Wiena. — Delegația papală la Congresul din Chigago.
- No. 11. — Un vapor „Piu XI”. — Cultul Preasfintei Inimi. — Mișcarea la Lourdes în 1925. — Concertul dat de Corul Catedralei. — Reuniunea Mariană.
- No. 12. — Premii de religie. — Vot pe viață. — Ordinea examenelor la Academia de teologie. — Demonstrațiile în massă ale catolicilor francezi. — Grav incident în legătură cu o serată a Institutului catolic din Paris. — Mame dați-ne mai mulți preoți! — Din dieceza Lugojului. — La polul nord.
- No. 13—14. — Sfințire de clopote în Gereușa. — A apărut: Paraclisul Maicii Domnului. — Dela Oficiul parochial gr. cat. de Beiuș-Șoncoiuș. — Două mitinane de lire pentru școlile Blajului. — Conzistor papal. — Doi cardinali noi. — Congresul dela Chigago. — Misiuni populare la Sanislău. — „Amici Israel”. — Un preot catolic victima științei. — Noul nunțiu la Paris. — Un mare institut italian pentru misionari. — Nou ministru la Vatican. — Congresul unionist dela Wiena.
- No. 15—16. — Interdict pe Mexic. — Arhiepiscop ortodox. Aviz. — Ț. Dr. Gheorghe Bilașcu. — Intre Bulgaria și Vatican. — Se oferă o menajeră la parohie.
- No. 17—18. — Aviz. — Hirotoniri. — Schimbări în cler. — Aviz. — Aviz. — Inregistrăm cu bucurie. — Liceul de fete Beiuș. — Aviz important.
- No. 19—20. — Un caz regretabil. — O nouă liturghie pentru cor mixt. — O numire potrivită. — Aviz No. 1. — Inaltpreasfinția Sa Mitropolitul Vasile. — Dela Academia noastră de teologie. — Pregătirile pentru jubileul de 150 ani al dieceziei. — Înșănătoșire miraculoasă la Lourdes. — O altă înșănătoșire.
- No. 21. — Patriarh al Alexandriei. — Damianos al Ierusalimului. — Șase episcopi chinezi hirotoniți la Roma. — A murit abatelé Pellegrini. — Un nou doctor (mare învățător) al Bisericii. — Comunismul pătrunde în țările culte. — O interesantă premiare. — Noui beatificări la Roma. — Rodele laicizmului în Franța. — Sărbările Franciscane. — În Italia s'a introdus pedeapsa cu moarte. — Un nou concordat jugoslav. — O consacrare interesantă.
- No. 22. — Preluarea bisericii Minorităților din Cluj. — O rugămintă urgentă. — Aviz. — Mulțumite publice. — Sfințire de clopote în Popești. — Vești bune. — Hirotonirea episcopilor chinezi.

- O întoarcere. — Un duios pelerinaj. Mare Serbare culturală la Auceu. — Societatea literală „Sf. Ioan gură de aur”. — Hirotoniri. — Consacrare de biserică.
- No. 23 — Conferințele religioase ale Reuniunii „Sf. Maria”. — Mare serbare și concert în 19 Decembrie a. c.
- No. 24. — Urcarea abonamentului pe 1927. — I. P. Sa metropolitul Blajului acasă. — Serbarea din 19 Decembrie. — Ordonanța d-lui Goldiș.

Tipic, schițe de predici

Pentru toate Duminicile și sărbătorile anului.

Bibliografie.

Poșta Red. și Adm.

Atragem atențiunea veneratului Cler asupra societăți.

BELGO-ROMÂNĂ

cel mai solid institut de asigurări și reasigurări în România. Asigurări contra focului, cu cel mai redus tarif (în afară de cartel). În relațiune contractuală cu Episcopia Lugojului. Din premiul asigurașilor în parohie 10% spre scopurile parohiei (în dieceza Lugojului fondului diecezan). Asigurări pe viață, tipurile cele mai avantajoase și moderne!

Direcțiunea Generală: București,
Direcțiunea Regională: Timișoara, I
Bul. Regina Maria No. 6.